

TEMPS DE SEQUERA

Aquest hivern que hem acabat de passar ha estat un hivern sec. Tots coincidiríem en això i fins i tot, quan es parla d'aquestes coses, sempre n'hi ha un que diu que no recorda un any de tanta inclemència com aquest any. Bé, potser sí, però vaja... De fet ni l'hivern ni l'estiu no són les estacions més propícies per a les pluges, que solen ser cosa sobretot de la primavera i també de la tardor, però aquest any, sí, hem trobat a faltar aquella pluja d'hivern que va caient lenta, com si tingués tot el temps del món per impregnar la terra, per anar omplint de mica en mica els bassiols.

La manca de pluja, però, ha fet que es parlés sovint d'un dels problemes més seriosos que s'han plantejat als darrers vint o vint-i-cinc anys, com és la progressiva contaminació de les aigües fluvials com a producte del seu ús industrial o per haver-se convertit els rius en una continuació de les clavegueres. (Dit sigui entre nosaltres: en un hivern de tanta sequera en el curs baix del Celrà, riu avall del poble de Quart, mai no ha deixat de córrer-hi l'aigua, fet que alguna cosa vol dir, em sembla).

Les persones que tenim de trenta anys per amunt hem tingut el desgraciat privilegi de poder veure un fenomen que no s'havia produït en tota la història de la humanitat com és el de la destrucció dels rius per la contaminació química. Per no moure'ns del terme de Quart només cal recordar que no fa pas tants anys era costum a l'estiu, sobretot entre la jovenalla, d'anar-se a banyar a l'Onyar. Us imagineu com sortiria de l'aigua una persona que ara es fiqués a l'Onyar despullat per banyar-s'hi? No fa pas tants anys tampoc que les dones anaven a rentar a l'Onyar

o fins i tot al Celrà. Com quedarien ara els llençols i les coixineres? Hi hauria algú que s'atrevís a ficar-se al llit amb una roba rentada en el suc de les granges, com aquell qui diu?

Les coses han anat així i ara, quan els rius fan pena de bruts i pudents, ens posem les mans al cap. Les causes que han dut a aquesta situació són diverses. La principal, és clar, és la industrialització, que ha esdevingut cada dia més complexa -les fàbriques en general han incrementat la seva producció i treballen d'una manera diferent a com es treballava trenta anys enrera-, i la industrialització, que també s'ha imposat en el sector agrari amb l'aparició de les granges.

Aquesta industrialització, convertida en un valor absolut, en la cosa més important perquè produïa riquesa, no ha estat gens respectuosa amb el medi natural i els rius, per esmentar només un element, n'han pagat les conseqüències. Durant molt de temps, a més, ningú -cap autoritat política- no va exigir que es posés mida a la progressiva destrucció de les aigües, per allò que deien suara, per la riquesa i el desenvolupament que es derivaven de la industrialització, i quan s'hi ha volgut posar límits ha resultat que ja era massa tard.

Ara, en aquest camp, les coses no han pas canviat tant. Les grans empreses sovint prefereixen pagar sistemàticament les petites multes que els imposen per contaminar les aigües que no pas instal·lar sistemes de depuració. Les petites empreses tenen depuradores que poca cosa depuren. Hi ha una inconsciència col·lectiva en aquest tema, com si el que s'ha destruït i el que es va destruint fos una cosa que no tingués prou importància, com si es pogués anar tirant de la veta sense problemes. Es veu que som tan curts de mires que fins que no hi hagi res a fer definitivament, no pararem. I els que vinguin a darrera ja s'ho faran, no us sembla?